

Prædiken til 1. søndag i advent

Matt. 21,1-9

Første tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.« Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og stroede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!«

Matthæusevangeliet 21,1-9

”Velkommen fra din Himmelsal
Til denne verdens tåredal,
hvor man dig intet andet bød
end stald og krybbe, kors og død.”

Amen

--

Vi begynder det nye kirkeår med, at Jesus rider ind i Jerusalem. Sådan begynder vi hvert nyt kirkeår med at høre, at Jesus kommer til Jerusalem. Vi ved godt, hvad der følger kort efter hans indtog i Jerusalem, for det hører vi hvert år i påsken.

Vi ved, at folket snart vil vende sig mod ham, og han vil blive fanget, anklaget for gudsbespottelse og oprør, dømt og korsfæstet, men opstå på trediedagen.

Ja, det er derfor, han rider ind i Jerusalem. Han ved det selv, men denne dag, da han rider ind, er det alligevel en glædesdag.

For hans indtog i Jerusalem på ryggen af et æsel er, som evangelisten Mathæus skriver, opfyldelsen af det profetord, der siger:

”Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmodig og ridende på et æsel, og på et trædyrs føl.”

Der ligger en lang historie bag denne dag, da Jesus rider ind i Jerusalem. Israels historie, Guds folks historie. En historie, hvis røde tråd er Guds løfte,

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 847, 125. årgang
December 2024
ISSN 0901-2214

forjættelsen fra Gud, og forventningen til den dag, da forjættelsen skal opfyldes.

Det er sådan et smukt ord, det gammeldags ord: forjættelse.

Ifølge Ordbog over Det Danske Sprog er det et forældet ord, som kun bruges i Bibelen.

Det tidssvarende ord for forjættelse er ordet løfte.

Men løfte dækker bare ikke helt det, som ordet forjættelse rummer.

For forjættelse betyder løfte om noget så glædeligt, så altomvæltende godt, at det kan bære et helt folks forventning i århundreder, ja, at forventningen til forjættelsens opfyldelse kan være selve livskraften i et helt folk.

Guds forjættelse var det ord, som Israel blev skabt ved.

Gud forjættede Abraham, at han skulle blive stamfar til et stort folk, og i Abrahams sæd – det vil sige, i en af Abrahams efterkommere – skulle alle jordens folkeslag velsignes.

Og Abraham, som var gammel og barnløs, troede på Guds forjættelse og fik ved Guds forjættelse en søn, Isak, i sin høje alderdom.

Selv da Gud befalede Abraham at ofre Isak, stolede Abraham på Guds forjættelse – han troede med håb mod håb, og han fik Isak igen.

Det var Abrahams tro på Guds forjættelse, som Gud regnede for Abrahams retfærdighed.

Og det folk, som Abraham blev stamfar til, var Guds gode og retfærdige folk ved at stole på forjættelsen om den Abrahams efterkommer, som skulle være til velsignelse for alle jordens folkeslag.

Omkring 590 før Kristus blev Israel besejret af babylonerne, som ødelagde templet på Zionbjerget i

Jerusalem og førte store dele af folket i fangenskab i Babylon.

Det er fra tiden under fangenskab i Babylon, at det profetord stammer, som vi i dag hører blev opfyldt ved Jesu indtog i Jerusalem.

Det er sagt af profeten Zakarias, der af Gud havde fået i opdrag at revse folket for dets manglende tro på forjættelsen og samtidig trøste og opbygge det med forjættelsen om, at den tjener, som forjættelsen lover, skal komme til Zions datter – det vil sige Jerusalem, Jerusalem, som holdes i live i forventningen til forjættelsen – og han skal komme sagtmodig og ridende på et trældyrts føl.

Det landflygtige folk kom hjem til Jerusalem, og det fik bygget et nyt tempel på Zion, men der kom nye erobrere og undertvang folket.

Men stadig havde det Guds forjættelse at stole på og håbe ved, så det blev holdt i live som Guds folk.

Og forjættelsen blev opfyldt i Jesus, Guds søn, som fra evighed af var og er og bliver ham, som Gud havde lovet, at alle jordens folkeslag skal velsignes i.

Men Israel forkastede Guds søn, og folket blev i århundreder hjemløst og Zions datter, Jerusalem blev igen ødelagt og givet i fjendernes vold.

Det er en gammel historie, Israels historie, og kommer den egentlig os ved?

Vi er ikke synderligt optagede af historien i vore dage. Hverken Israels historie eller vort eget folks historie. For i over hundrede år har vi, i hvert fald her i Vesten, haft en ny tro – troen på udviklingen, troen på, at nyt er bedre end gammelt, og det er vigtigere at tale om det samfund, vi ønsker at skabe, end det er at lære om og huske vores fælles fortid.

Det turde være derfor, Danmarkshistorien og Bibelhistorien nedprioriteres i skolen. For hvad skal vi bruge dem til?

Ja, af Israels historie kunne vi lære – sådan som vore forfædre gjorde det! – at et folks samfund ikke kan leve af de lovgivne rettigheder og visioner, vi selv udkaster for fremtiden. Nej, for at være fælles som folk, så samfundet ikke bare er en hoben individer, der strides indbyrdes om rettigheder, må folket have en fælles kærlighed til den arv, vi har fået givet. En fælles forpligtelse til at erindre og værne om det, som forfædrene har kæmpet for at bevare til os, og en fælles taknemmelighed over vores arv.

Ligesom Israel på trods af landflygtighed og underkuelse vedblev med at være et folk ved at huske, at det var Abrahams, Isaks og Jakobs efterkommere, som Gud havde bevaret trads igennem ulykker og ufred.

Men først og fremmest skal vi som kirke lære af Israels historie.

For Israels historie var aldrig forbeholdt Israel, som dets egen private historie. Nej, det var jo alle jordens folkeslag, der skal velsignes i Abrahams efterkommer. Så Israels historie taler til alle på hele jorden, som af Gud Helligånd har fået øren og hjerte til at høre, at Jesus Kristus er ham, som Gud har forjættet, at alle jordens folk skal velsignes i.

Israel er det jordiske billede, som Gud har givet på den kirke, Han ville grundlægge på jorden i Jesu Kristi navn.

Kirken – den er det usynlige fællesskab af alle, der tror, at i dette menneske, Jesus, som red ind i Jerusalem til korsfæstelse, død og opstandelse, der har Gud opfyldt sin forjættelse, og givet sin søn som frelser fra synd og død og fortabelse.

Og ligesom Israel skulle være det folk, der levede af at stole på Guds forjættelse, så er kirken nu det

Redaktion

Jonas Jochumsen
Herning og Gjellerup Valgmenigheder
mail: praest@h-g-valgmenighed.dk
tlf. 9712 0652

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov – Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk

sande Israel, Guds sande folk ved at stole på, at Gud har vendt tidernes gang ved at opfylde forjættelsen og give os sin søn.

Men også kirken skal ligesom det jordiske Israel leve i forventning – for endnu kender vi kun Guds søn i hans ringe skikkelse – som den sagtmodige konge, som den korsfæstede.

Men Han har selv lovet, at han kommer igen i herlighed, og da skal vi se ham som Guds søn, der gør sin usynlige kirke til sit evige folk.

Og ligesom Israel blev holdt åndeligt sammen af, at Guds forjættelse igen og igen blev profeteret for det, – blev holdt åndeligt sammen på trods af landflygtighed, fremmedherredømme, så bliver kirken kun holdt i live som Guds kirke ved, at den igen og igen bliver samlet om den sagtmodige konge, der kommer til os for at bære vore synder og begrave dem med sig, så vi kan være hans og hans faders folk.

Derfor begynder vi hvert kirkeår med at høre, at Jesus rider ind i Jerusalem – for at vi kan blive mindet om, at det er kun ved, at han kommer til os gennem kirkeåret, i ordet, i dåben og i nadveren, at vi kan blive ved at være kirke.

Det er også os, det gamle profetord gælder: Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel, på et trældyr's føl...

Jerusalem var og er intet andet end et geografisk punkt, hvis ikke den stolede på Guds forjættelse, som gjorde den til Zions datter, den sande gudstros sted.

Kirken er ikke andet end en tom institution, hvis ikke den holdes i live af Guds søn, der kommer i sit ord for at være konge over hvert enkelt menneskes hjerte og give det den trøst og den forventning, at selvom, vi måtte synes, at kirken har trange kår og alverden råber, at tiden er løbet fra den, så har Gud ved at give sin søn oprettet nådens tid og åbnet sit

Himmerige i hans navn, så vi skal ikke bekymre os om andet end at holde os til ham.

Amen

Sognepræst Agnete Raahauge, Hørup Kirke

Salmer:

74: Vær velkommen, Herrens år,...

76: Op, thi dagen nu frembryder..

78: Blomstre som en rosengård..

--

86: Hvorledes skal jeg møde...

80: Tak og ære være Gud...